

2. neděle po Zjevení Páně – 18. ledna 2015

čtení: Dt 6,10-13

kázání:

„My kážeme Krista ukřižovaného.“ (1K 1,23) Dej nám pochopit, Pane, že víra v tebe není náboženstvím úspěchu, ani zárukou zázraků, a přesto přináší spásu, život a naději.

 J 2,1-11

Třetího dne se dějou věci! V Jeruzalémě, kde rodiče hledají ztraceného dvanáctiletého Ježíše. V Jeruzalémě, kde ženy a učedníci hledají ztracené tělo ukřižovaného Ježíše. Ale také v Káni Galilejské, kde taktéž třetího dne byla svatba, na níž byl spolu s učedníky pozván také Ježíš. Třetího dne se v souvislosti s Ježíšem můžeme dočkat různých věcí. O překvapení tu není nouze.

Na svatbě je také přítomna Ježíšova matka. Asi to byla svatba v rodině. Ovšem ona jediná má o Ježíšovi veliké mínění. Aniž bychom od Jana četli zatím něco víc než svědectví Jana Křtitele, Ježíšova matka má veliká očekávání, věří mu, že Ježíš dokáže opravdu hodně. Jak si tohle vysvětlit? Jenom tím, že matky vidí své děti nekriticky, že jim vždycky nadřezují, že své děti vidí jako ty nejlepší? Některé matky možná ano, ne všechny. Ale ta Ježíšova má jistá poměrně značná očekávání.

Snad si můžeme troufnout vidět v jejích očekáváních očekávání Izraele, která měl vůči Spasiteli. Ta nebyla vůbec malá. Naopak. Čekali od něj hodně, že vyžene římské okupanty, že obnoví davidovské království, že nastolí vládu podle Zákona Mojžíšova, že přinese ztracený ráj, že vykoná soud, že přivede zpět ztracené syny Izraele rozptýlené mezi mnohé národy.

To Ježíšova matka tu předkládá svému synu jednu potřebu, konkrétní nouzi. To by přece mohl vyřešit. Není to maličkost proti těm velkým očekáváním Božího lidu?

Ježíšova odpověď je poněkud na hraně, pokud jde o dodržování přikázání o úctě k rodičům: „Co mně a tobě *je do toho*, ženo?“ (Tak doslova.) Co ty se do toho pleteš? A co do toho taháš mě? To není naše věc. A pokud jde o mne, nenastala správná hodina. Není můj čas. Není správná chvíle. Můj úkol je jiný, jeho naplnění nastane jindy a jinde. Tohle, prosím, nepřeslechněme.

Ježíšova matka by si mohla připadat ukřivděně. Že jí kluk nevyslyšel, že jí nedopřál sluchu. Co by mu to udělalo. Ale ona jedná jinak. Ví, že naše prosby směřované k Ježíši a naše očekávání do něj vložená nemusí být splněna hned a nemusí být splněna podle našich očekávání, jak my si to představujeme, že to bude. Jsme nemocní? Prosíme, uzdrav! A zdraví je tu. Jsou na světě lidé hladoví? Prosíme, nakrm je! A je po hladu. Jsou války? Prosíme o mír! A je klid. Takhle to přeci nefunguje.

Ale ani to na druhou stranu neznamená, že to dělat nemáme. Že se nemáme s těmi prosbami na Ježíše obracet. Jistě v něj smíme a máme vkládat mnohá očekávání. Jen to jejich naplnění může mít často zcela jinou podobu, než bychom chtěli protlačit my.

Tak i Ježíšova matka říká služebníkům: „Kdyby vám něco řekl, udělejte to podle jeho slov.“ Sice slyšela: „Co je mi do toho?“ Ale co kdyby. Co kdyby se k tomu Ježíš nějak postavil, něco učinil, něco pověděl. Ať už je to cokoliv, nesmíme to propásnout. „Co by vám řekl, to učinite.“ Dejte důvěru jeho slovu, jen to bude dobře.

A Ježíš skutečně služebníkům příkazy dává. Naplnit nádoby vodou, pak z nich nabrat a donést okoštovat správci hostiny, člověku, který byl zodpovědný za to, aby oslava proběhla k plné spokojenosti všech. A ten když okusil vody proměněné ve víno, jednal dál.

Vody proměněné ve víno? A kdy se to stalo? A jak se to stalo? A kdo to udělal? Jen na poslední otázku se dozvíme odpověď na samotném konci: „To učinil Ježíš počátek svých znamení a zjevil svou slávu.“ Ale všechny ostatní otázky zůstávají nezodpovězeny. Stejně tak jako mnohdy v našich životech, když jsou některá naše očekávání naplněna, některá jen částečně nebo jinak, než jsme čekali. A některá vůbec. Otázky zůstávají: Proč? Jak?

A jindy se nám dostane něčeho, co jsme nečekali ani v nejmenším. Jsme překvapení a užaslí. Asi jako ženich, který tuší průšvih, když došlo víno, a najednou slyší, že to nejlepší nechal až na konec. Nebo jako správce hostiny, který vůbec neví, odkud tak dobré víno je. Když hostinu chystal, sudy či

měchy či jaké nádoby s tímhle nezaznamenal. Nebo jako služebníci, kteří se nejspíš diví, proč si správce hostiny tak pomlaskává nad vodou, kterou oni vlastnoručně navázili do nádob na očišťování, z nichž pak nabrali a nesli mu.

Ano, dějí se i taková znamení slávy Páně, takové divy. Různé. Ale jednu skutečnost jsme již výše zdůraznili: Dělat milá překvapení není hlavním Ježíšovým posláním. Jeho základní úkol je jiný. Jeho naplnění dojde jindy a jinde. Až přijde jeho hodina. Bude to v mnohém těžší než proměnit vodu ve víno. Půjde o to vydat svědectví pravdě za cenu vlastního života. Půjde o to dokonat dílo spásy tady na zemi a oslavit Otce překvapivě ve způsobu nejhlubšího ponížení. Avšak v naději, že to nejlepší je uchováno až na konec. Ještě dál za konec lidských životů.

Amen